

Arrest

nr. 187 756 van 30 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juni 2016 tot weigering van herinschrijving.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. ANDRIES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers identiteitskaart voor vreemdelingen verstrijkt op 29 januari 2009.

1.2. Op 9 november 2010 wordt verzoeker van ambtswege afgevoerd uit het bevolkingsregister.

1.3. Verzoeker verzoekt op 20 september 2012 om een herinschrijving, doch deze wordt hem door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 17 januari 2013 geweigerd. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 165 905 van 15 april 2016 gaat de Raad over tot de nietigverklaring van de beslissing van 17 januari 2013 omwille van een miskenning van de formele motiveringsplicht waar niet afdoende werd gemotiveerd in het licht van de verschillende door verzoeker ter staving van zijn aanvraag aangebrachte stavingstukken inzake zijn aanwezigheid in België.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 14 juni 2016 een nieuwe beslissing tot weigering van herinschrijving. Deze beslissing, die verzoeker op 20 december 2016 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De Identiteitskaart voor vreemdelingen van betrokkene is verstrekt sinds 29.01.2009. Betrokkene werd bovendien op 09.11.2010 afgevoerd van ambtswege uit het bevolkingsregister.

Overeenkomstig artikel 39 § 7 van het K.B. van 08.10.1981 wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfs-of vestigingsvergunning meer dan drie maanden is vervallen, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Gezien de datum van verstrijken van de vestigingsvergunning (29.01.2009) verder in het verleden ligt dan de datum van afvoering (09.11.2010), dient zijn aanwezigheid in het Rijk reeds aangetoond worden vanaf 29.01.2009.

Op 20.09.2012 (met een aanvulling op 05.12.2012) en op 12.05.2016 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek om opnieuw ingeschreven te worden.

Een vreemdeling die niet meer in het bezit is van een geldige verblijfs-of vestigingsvergunning komt bij een gelijk welke afwezigheid uit het Rijk uiteraard niet meer in aanmerking voor het in artikel 19§1 van de wet van 15.12.1980 bedoelde recht op terugkeer (ongeacht de duur van zijn afwezigheid). Bijgevolg is het aan betrokkene om aan te tonen dat hij het land op geen enkel ogenblik heeft verlaten, om nog een machtiging tot vestiging in het Rijk te kunnen genieten.

Betrokkene heeft onvoldoende bewijzen geleverd waaruit kan blijken dat hij sinds het verstrijken van zijn vestigingsvergunning op 29.01.2009 België nooit heeft verlaten.

De bewijzen voorgelegd door betrokkene en elementen in het administratief dossier laten niet toe een onafgebroken aanwezigheid in het Rijk vast te stellen in de betwiste periode

- Marokkaans paspoort met nummer [...] afgeleverd op [...]

Dit paspoort was maar geldig tot 19.04.2011. De voorgelegde kopie van het paspoort bevat niet alle bladzijden (blz. 8-19 en blz.29-47 ontbreken). Bijgevolg is dit onvoldoende bewijs om te kunnen vaststellen dat betrokkene het Rijk helemaal niet heeft verlaten in de betwiste periode.

- Arbeidsovereenkomst met ingang van 08.02.2010

- Kennisgeving verval recht op sturen aan betrokkene op 19.05.2012

- Inschrijvingsbewijs als werkzoekende bij VDAB op 31.10.2012

- Overzicht loopbaan (printout VDAB): gewerkt oa. van 26.09.2008-31.12.2008, 08.02.2010-12.06.2010 en op 03.09.2011

- Verder blijkt uit het administratief dossier dat er vingerafdrukken genomen werden van betrokkene op 27.01.2009 en 03.11.2011 en hij opgesloten werd in de gevangenis van 22.10.2012-16.11.2012.

Uit bovenstaande elementen kan worden afgeleid dat vingerafdrukken werden genomen op 27.01.2009, meneer gewerkt heeft in de periode 08.02.2010-12.06.2010 alsook 1 dag op 03.09.2011, dat er opnieuw vingerafdrukken werden genomen op 03.11.2011, hij kennis nam van een verval van het recht op sturen op 19.05.2012, hij werd opgesloten in de gevangenis op 22.10.2012 en zich inschreef als werkzoekende bij de VDAB op 31.10.2012 terwijl hij onder elektronisch toezicht stond. Hoewel betrokkene zijn aanwezigheid kan aantonen op bepaalde tijdstippen, zijn de bewijzen te beperkt om een onafgebroken aanwezigheid in België vast te stellen sinds het verstrijken van zijn Identiteitskaart voor Vreemdelingen op 29.01.2009.

Er is sinds de laatste beslissing op 17.01.2013 (betekend door betrokkene op 05.04.2013, vernietigd door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr.165.905 dd.15.04.2016 bovendien weer een aanzienlijke periode ontstaan waarin de aanwezigheid van betrokkene niet meer wordt aangetoond.

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk in de betwiste periode heeft verlaten. Gelet op het feit dat betrokkene niet meer in het bezit is van een geldige verblijfs-of vestigingsvergunning, komt hij niet in aanmerking voor het in artikel 19§1 van de wet van 15/12/1980 bedoelde recht op terugkeer en dient vastgesteld te worden dat hij niet langer gemachtigd is om zich in het Rijk te vestigen.

De vreemdeling die in aanmerking komt voor het recht op terugkeer zoals voorzien in het K.B. van 07/08/1995 inzake het recht op terugkeer, heeft wel de mogelijkheid een verzoek in te dienen overeenkomstig artikel 9 (9BIS) van de wet van 15/12/1980 op basis van dit Koninklijk Besluit.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk... “Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende” (VAN HEULE, D., Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., “De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet”, T. V.R., 1993/2,67-71).

En terwijl:

-de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen

-en artikel 62 van voornoemde Vreemdelingenwet

-en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933)

-en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees verdrag van de Rechten van de Mens;

-en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moeten zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De bestreden beslissing stelt:

[...]

Artikel 19 Vw. bepaalt dat een vreemdeling met verblijfsrecht van meer dan drie maanden in het Rijk of die er gevestigd is, gedurende één jaar het recht heeft op terugkeer.

Artikel 39 van het K.B. van 08/10/1981 bepaalt de voorwaarden van terugkeer voor enkele gevallen van afwezigheid uit het Rijk voor meer dan één jaar.

Artikel 39 § 7 behelst het specifieke geval van de ambtshalve schrapping of niet verlenging van de verblijfstitel:

“De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. »

Het is deze bepaling die van toepassing is op de situatie van verzoeker. Om deze reden werd hij dan ook verzocht om aan te tonen dat hij gedurende de ganse tijd dat hij administratief afwezig was, wel degelijk in België heeft verbleven en hier zijn belangen had.

Verzoeker heeft op 05.12.2012 een groot aantal documenten overgemaakt aan de gemeente om aan te tonen dat hij wel degelijk in België aanwezig was, en zelfs niet op vakantie was geweest. DVZ heeft deze documenten besproken in de bestreden beslissing en kwam tot de vaststelling dat deze te berperkt waren om een onafgebroken aanwezigheid in België aan te tonen.

Verzoeker heeft echter op 12.05.2016 opnieuw een aanvraag ingediend bij de gemeente, nadat de eerdere beslissing van DVZ werd vernietigd door de RVV. Net omdat verzoeker op de hoogte was dat DVZ een nieuwe beslissing moest nemen, heeft hij bijkomende documenten overgemaakt aan de gemeente om zijn aanwezigheid in het Rijk aan te tonen. Verzoeker bezorgde ondermeer zijn bewijs van

aansluiting als zelfstandige en de documenten aangaande zijn onderneming, een krantenwinkel, aan de gemeente. Omdat hij in 2013 een nieuw paspoort had aangevraagd bij het Marokkaans consulaat te Antwerpen, bezorgde hij ook een kopij hiervan aan de gemeente.

In de bestreden beslissing zelf valt te lezen op pagina 1, alinea 3 dat verzoeker ook op 12.05.2016 heeft gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. DVZ geeft dus zelf aan dat er opnieuw een aanvraag is geweest. Verzoeker heeft toen verschillende documenten overgemaakt. In weerwil van het overmaken van deze documenten aangaande het verblijf van verzoeker in België, wordt er in de bestreden beslissing gesteld dat er sinds de vernietigde beslissing van 17.01.2013 weer een aanzienlijke periode is verstreken waarin de aanwezigheid van verzoeker in het Rijk niet werd aangetoond.

Uit de motivering van de bestreden beslissing valt af te leiden dat DVZ de beslissing niet op zorgvuldige wijze heeft voorbereid. Zij bespreekt wel de inhoud van documenten die werden overhandigd aan de gemeente op 05.12.2012, maar niet de inhoud van documenten die werden overhandigd op 12.05.2016. Bovendien tonen deze laatste documenten aan dat verzoeker wel degelijk in het Rijk was in de periode sinds 17.01.2013, terwijl DVZ stelt dat er voor deze periode geen bewijzen voorhanden zijn die de aanwezigheid van verzoeker in het Rijk aantonen."

2.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt melding gemaakt van de in casu geldende wetsbepalingen waarvan toepassing wordt gemaakt, met name artikel 19, § 1 van de Vreemdelingenwet en artikel 39, § 7 van het Vreemdelingenbesluit. Er wordt vervolgens toegelicht dat gezien in casu de datum van het verstrijken van de vestigingsvergunning, met name 29 januari 2009, verder in het verleden ligt dan de datum van de afvoering van ambtswege, met name 9 december 2010, verzoeker zijn aanwezigheid in het Rijk dient aan te tonen vanaf 29 januari 2009. In dit verband wordt ook benadrukt dat een vreemdeling die niet meer in het bezit is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning bij gelijk welke afwezigheid uit het Rijk niet meer in aanmerking komt voor het in artikel 19, § 1 van de Vreemdelingenwet bedoelde recht op terugkeer, waardoor dient te worden aangetoond dat verzoeker op geen enkel ogenblik het land heeft verlaten. Verweerder gaat vervolgens, in tegenstelling tot in zijn eerdere vernietigde beslissing, in op de verschillende door verzoeker voorgelegde stukken ter staving van de aanwezigheid op het Belgische grondgebied en licht toe waarom hij op grond van deze stukken niet aanvaardt dat het vereiste bewijs wordt geleverd. Er wordt geoordeeld dat verzoeker zijn aanwezigheid in België kan aantonen op bepaalde tijdstippen, doch de bewijzen te beperkt zijn om een onafgebroken aanwezigheid in België sinds het verstrijken van de identiteitskaart voor vreemdelingen op 29 januari 2009 aan te tonen. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel wordt verondersteld dat verzoeker in de betwiste periode het Belgische grondgebied heeft verlaten, waardoor – rekening houdende met het gegeven dat hij niet meer in het bezit is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning – hij niet in aanmerking komt voor het in artikel 19, § 1 van de Vreemdelingenwet bedoelde recht op terugkeer.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Waar concreet wordt gemotiveerd aan de hand van de verschillende door verzoeker ter staving van zijn vraag tot herinschrijving voorgelegde stukken kan ook geenszins worden voorgehouden als zou in casu sprake zijn van een stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motivering. Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich

alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen heeft de formele motiveringsplicht verder niet tot gevolg dat uit een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). In de mate dat verzoeker nog lijkt aan te voeren dat een bijkomende redengeving in de bestreden beslissing zich opdrong in het licht van de artikelen 8 en 14 van het EVRM, dient de Raad vast te stellen dat de thans bestreden beslissing enkel een antwoord betreft op een door verzoeker ingediende vraag tot herinschrijving in het kader waarvan hij verschillende stavingstukken overmaakte die ertoe dienden het bewijs te leveren van zijn (onafgebroken) aanwezigheid op het Belgische grondgebied. Verzoeker maakt op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat in de thans bestreden beslissing, en wat de toetsing van zijn vraag tot herinschrijving aan artikel 19 van de Vreemdelingenwet en artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit betreft, enige motivering in het licht van voormelde verdragsbepalingen zich opdrong. Deze bepalingen houden als dusdanig ook geenszins een motiveringsplicht in. Enige concrete toelichting ontbreekt in dit verband volledig.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 of artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, worden het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 19 van de Vreemdelingenwet en artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 19 van de Vreemdelingenwet bepaalde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede en derde lid, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene herkrijgen.

§ 3. De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk.

§ 4. Zelfs indien de geldigheidsduur van de verblijfstitel uitgereikt in België verstreken is, is de minister of zijn gemachtigde verplicht tot terugname van :

1° de vreemdeling die houder is van een Belgische EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is genomen door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie, als gevolg van een weigering tot verlenging of een intrekking van de verblijfstitel afgegeven door deze andere lidstaat op grond van de bovengenoemde Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, wanneer de voorwaarden voor zijn verblijf niet meer zijn vervuld of wanneer hij niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7°, onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid;

2° de vreemdeling die internationale bescherming geniet in het Rijk en de status van langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie heeft verworven en ten aanzien van wie de bevoegde overheid van deze lidstaat een verwijderingsmaatregel heeft uitgevaardigd, wegens een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° ;

3° de vreemdeling die met toepassing van artikel 61/27 werd gemachtigd tot verblijf in het Rijk en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel werd genomen door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie ten gevolge van een weigering van zijn verblijfsaanvraag op grond van de bepalingen van de Richtlijn 2009/50/EG van de Raad van 25 mei 2009 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van onderdanen van derde landen met het oog op een hooggekwalificeerde baan, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°.”

Artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit stelt vervolgens:

“§ 1. De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in (artikel 19, § 1, eerste lid van de wet, wil genieten, moet

- bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

- zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

Om het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult.

§ 2. De vreemdeling , houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3. De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij :

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

§ 4. De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs- of vestigingsvergunning verstrijkt, moet vóór zijn vertrek de (...) vernieuwing van die vergunning vragen.

§ 5. De vreemdeling , houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die in zijn land zijn wettelijke militaire verplichtingen moet vervullen, moet alleen het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis geven van zijn afwezigheid. Bij zijn terugkeer in België wordt hij van rechtswege opnieuw in de toestand geplaatst waarin hij zich bevond, op voorwaarde dat hij teruggekeerd is binnen zestig dagen na het vervullen van zijn militaire verplichtingen.

§ 6. De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

§ 7. De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Artikel 19, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, gedurende een jaar recht heeft op terugkeer in het Rijk. Artikel 39, § 7 van het Vreemdelingenbesluit stelt dat de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Het is in casu niet betwist dat verzoekers identiteitskaart voor vreemdelingen is verstreken sinds 29 januari 2009 en hij op 9 november 2010 van ambtswege werd afgevoerd uit het bevolkingsregister.

Op basis van voormelde wettelijke bepalingen, en waar in casu de datum van het verstrijken van de vestigingsvergunning verder in het verleden ligt dan de datum van afvoering van ambtswege, oordeelt verweerder in de bestreden beslissing dat verzoeker zijn aanwezigheid in het Rijk reeds dient aan te tonen vanaf 29 januari 2009. Hij benadrukt dat een vreemdeling die niet meer in het bezit is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning bij gelijk welke afwezigheid uit het Rijk niet meer in aanmerking komt voor het in artikel 19, § 1 van de Vreemdelingenwet bedoelde recht op terugkeer en het bijgevolg aan verzoeker is om aan te tonen dat hij België op geen enkel ogenblik heeft verlaten. Dit uitgangspunt en referentiekader ter beoordeling van de door verzoeker ter staving van zijn aanvraag tot herinschrijving voorgelegde stukken, wordt door verzoeker wezenlijk niet betwist.

Verzoeker refereert allereerst aan de door hem op 5 december 2012 aan het bestuur voorgelegde stavingstukken. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert evenwel dat de stukken neergelegd op 5 december 2012 door het bestuur bij de beoordeling zijn betrokken. Wezenlijk betwist verzoeker dit ook niet. Verweerder heeft toegelicht dat voor hem deze aangebrachte stukken – alsook de op 20 september 2012 reeds voorgelegde stukken – geen voldoende bewijs uitmaken van een onafgebroken aanwezigheid in België sinds het verstrijken van de identiteitskaart voor vreemdelingen op 29 januari 2009, waarbij hij benadrukte dat deze bewijzen hiervoor te beperkt zijn. Verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor dat verweerder bij deze beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens dan wel kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Verzoeker betoogt dat hij op 12 mei 2016, na het tussengekomen vernietigingsarrest van de Raad, bijkomende stukken heeft overgemaakt aan de gemeente om zijn aanwezigheid in het Rijk aan te tonen, waaronder een bewijs van aansluiting als zelfstandige, documenten inzake zijn onderneming en een kopie van zijn nieuwe paspoort. Hij stelt dat verweerder, door in zijn beslissing te vermelden dat er op 12 mei 2016 sprake was van een nieuwe vraag om terug in zijn vroegere administratieve toestand te worden geplaatst, erkent dat er een nieuwe vraag is geweest. Hij stelt dat, gelet op de bijkomend op 12 mei 2016 overgemaakte stukken, verweerder niet kon stellen dat er sinds de vernietigde beslissing van 17 januari 2013 weer een aanzienlijke periode is verstreken waarin de aanwezigheid in het Rijk niet werd aangetoond en deze stukken ten onrechte niet in rekening werden gebracht. De Raad stelt in dit verband vast dat gelet op de stukken van het administratief dossier inderdaad blijkt dat verzoeker zich op 12 mei 2016 aanmeldde bij de gemeente, doch zonder dat blijkt dat hij hierbij bijkomende stukken overmaakte ter staving van zijn vraag tot herinschrijving. Op geen enkele wijze voegt verzoeker ook de thans door hem vermelde stukken die hij beweerdelijk zou hebben overgemaakt, laat staan dat hij dan enig begin van bewijs voorlegt van de neerlegging van deze stukken op 12 mei 2016. Uit het administratief dossier blijkt recent enkel de neerlegging door verzoeker van een aansluitingsattest als zelfstandige gedateerd op 4 januari 2017, ofwel na het nemen van de bestreden beslissing. Dit betreft aldus geen stuk dat verzoeker kon hebben neergelegd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. In het licht van hetgeen voorafgaat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in het kader van zijn aanvraag tot herinschrijving op 12 mei 2016 nog bijkomende stavingstukken heeft voorgelegd die ten onrechte niet in de beoordeling zijn betrokken.

Verzoeker toont aan de hand van zijn uiteenzetting een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 39, § 7 van het Vreemdelingenbesluit niet aan.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.2.4. Verzoeker voert ten slotte een schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel. Enige toelichting inzake de wijze waarop verweerder door het nemen van de bestreden beslissing dit beginsel zou hebben miskend, ontbreekt evenwel. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS